

هپاتیت ب

هپاتیت B از طریق دست دادن، در آغوش گرفتن، بوسیدن و نشستن در کنار فرد آلوده و سایر

تماس‌های معمولی منتقل نمی‌شود و حضور افراد آلوده در محیط‌های کار و اجتماع بلامانع است.

پیشگیری

- عدم استفاده از سرنگ و سرسوزن مشترک با دیگران و ترک اعتیاد تزریقی
- رعایت احتیاط در تماس با خون و سایر ترشحات بدن
- عدم استفاده از وسایل شخصی دیگران مثل تیغ اصلاح، مسواک و ...
- عدم برقراری تماس جنسی مشکوک و استفاده از کاندوم به‌طور صحیح در روابط جنسی
- تزریق واکسن هپاتیت ب که شامل ۳ نوبت است (در کودکان: بدو تولد، ۲ ماهگی و ۶ ماهگی. در سایر افراد: بدو مراجعه، یک ماه بعد از نوبت اول، شش ماه بعد از نوبت اول).

بیشتر موارد آلودگی به هپاتیت B بدون نشانه است. بنابراین، بهترین روش تشخیص بیماری، آزمایش خون از نظر وجود ویروس هپاتیت B است.

بدن فرد وجود دارد اما علامتی ندارد و به‌صورت خاموش و غیرفعال است. در میان درصد کمی از افراد مبتلا به هپاتیت ب مزمن، عفونت فعال می‌شود و آسیب کبد ادامه می‌یابد. در این حالت، زردی، بی‌اشتهایی، تهوع و کسالت ادامه می‌یابد.

درمان

هپاتیت ب حاد احتیاج به درمان با داروهای ضدویروس ندارد و درمان‌های حمایتی در طی دوره‌ی بیماری کافی است و اکثر افراد مبتلا بهبودی کامل خود را به‌دست می‌آورند.

درمان هپاتیت ب مزمن در بیماری‌رانی انجام می‌شود که دچار بیماری فعال هستند. هدف از درمان هپاتیت ب مزمن، جلوگیری از فعالیت و تکثیر ویروس و متوقف کردن تخریب کبد است. افرادی نیز که هپاتیت ب را به‌صورت غیرفعال در بدن خود دارند باید هر ۶ ماه یک بار به پزشک مراجعه کنند.

هپاتیت چیست؟

هپاتیت یک بیماری شایع است که در اثر انواع ویروس‌ها، داروها، الکل و جایگزینی بافت چربی و ... در کبد و به علت التهاب کبد ایجاد می‌شود.

هپاتیت ب

یکی از عوامل مهم هپاتیت‌های ویروسی، هپاتیت ب است. هپاتیت ب به دلیل شیوع زیاد این بیماری و عوارض کبدی و خارج کبدی اهمیت دارد.

راه‌های انتقال

۱- انتقال از طریق تزریق مواد مخدر و دارو: در این موارد، انتقال هپاتیت ب معمولاً در اثر استفاده از سرنگ‌ها و سرسوزن‌های مشترک اتفاق می‌افتد.

۲- تزریق خون و فرآورده‌های خونی آلوده: این مورد یکی از روش‌های مهم انتقال هپاتیت ب است. امروزه کنترل خون‌های اهدایی احتمال آلودگی احتمال انتقال هپاتیت ب را از این طریق بسیار کاهش داده است. با این حال، بیماران مثل افراد مبتلا به هموفیلی و تالاسمی یا بیماران دیالیزی که نیاز به تزریق مکرر خون دارند در معرض خطر بیشتری برای ابتلا به هپاتیت ب قرار دارند.

۳- انتقال از مادر به جنین: مادر مبتلا به هپاتیت ب ممکن است در دوران بارداری، هنگام زایمان و یا پس از آن، بیماری را به فرزند خود منتقل کند. انجام آزمایش هپاتیت ب

در مراحل اولیه حاملگی توصیه می‌شود. نوزادانی که از مادران ناقل متولد می‌شوند باید در بدو تولد واکسینه شوند. از این طریق احتمال آلوده شدن نوزاد بسیار کاهش می‌یابد.

۴- انتقال از طریق تماس جنسی با فرد آلوده: هپاتیت ب می‌تواند از طریق برقراری رابطه‌ی جنسی محافظت نشده (بدون کاندوم) با فرد مبتلا، منتقل شود.

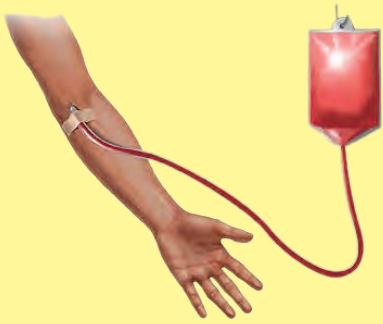
۵- استفاده از وسایل تیز و برنده‌ی آلوده به صورت مشترک: استفاده از سرنگ و سرسوزن آلوده‌ی مشترک، ابزارهای پزشکی و دندان‌پزشکی، لوازم حجامت، سوراخ کردن گوش و ختنه، ابزارهای خالکوبی، طب سوزنی و تیغ سلمانی اگر استریل نباشند و یا قبلاً استفاده شده باشد و همین‌طور استفاده از مسواک مشترک، می‌تواند موجب انتقال بیماری شوند.

۶- پیوند اعضا: در صورتی که فرد اهدا کننده‌ی عضو مبتلا به هپاتیت ب باشد، موجب انتقال هپاتیت ب به فرد دریافت‌کننده‌ی عضو می‌شود. بنابراین انجام آزمایش هپاتیت ب پیش از اهدای عضو ضروری است.

علائم و نشانه‌ها

علائم و نشانه‌های هپاتیت ب در دو نوع حاد و مزمن متفاوت است. علاوه بر این، علائم بیماری بر اساس سن،

چنانچه ویروس هپاتیت ب طی شش ماه از بدن بیمار پاک نشود به این معنی است که بیماری مزمن شده است.

وضعیت سیستم ایمنی بدن، وجود داشتن یا وجود نداشتن سایر بیماری‌های کبد و روش انتقال نیز متغیر است.

هپاتیت ب حاد: از زمان ورود ویروس هپاتیت ب به بدن تا بروز اولین علائم بیماری ۴ تا ۶ هفته طول

می‌کشد. سپس فرد علائمی مثل تب، درد مفاصل، بی‌حالی، خستگی، بی‌اشتهایی، درد عضلانی، تهوع و استفراغ را نشان می‌دهد و ممکن است بزرگی کبد و غده‌های لنفاوی نیز وجود داشته باشد. پس از این علائم زردی آغاز می‌شود که در ابتدا در سفیدی چشم و سپس در تمام پوست بدن قابل مشاهده است. در مراحل زردی، معمولاً تب کاهش می‌یابد و ممکن است ادرار پررنگ و مدفوع کمرنگ شود. کاهش زردی پس از چند روز تا یک هفته شروع می‌شود اما ممکن است ۴ تا ۶ هفته زمان ببرد. در صورت رفع علائم، احتمال مزمن شدن بیماری کمتر است.

هپاتیت ب مزمن: اگر ویروس هپاتیت ب طی ۶ ماه از بدن بیمار پاک نشود، به این معنی است که بیماری مزمن شده است. در اغلب افراد مبتلا به هپاتیت ب مزمن، عفونت در